

Millennium 2000

A 2000. a millennium jegyében telt. Iskolánkban is megemlékeztünk — a most közreadott ünnepi műsorral — e jelentős történelmi évfordulóról.

1. **Himnusz**

2. **Petőfi Sándor: Magyar vagyok**

Magyar vagyok. Legszebb ország hazám
Az öt világrész nagy területén.
Egy kis világ maga. Nincs annyi szám,
Ahány a szépség gazdag kebelén.
Van rajta bérc, amely tekintetet vét
A Kaszpi-tenger habjain is túl,
És rónasága, mintha a föld végét
Keresné, olyan messze-messze nyúl.

...

Magyar vagyok. Büszkén tekintek át
A múltnak tengerén, ahol szemem
Egekbe nyúló kősziklákat lát,
Nagy tetteidet, bajnok nemzetem.
Európa színpadán mi is játszottunk.

3. **Arany János: Buda halála (VI. ének)**

Száll a madár, száll az ének
Két fiáról szép Enéhnek;
Zengő madár ágrul ágra,
Zengő ének szájrul szájra.

Hunor ága hún fajt nemzett,
Magyaré a magyar-nemzet;

4. **Juhász Gyula: Új ének István királyhoz**

Hol vagy, István király:
Énekeltük árván,
Rontó béke útján
Botorkálva járván.

Népünk drága kincse,
Szent jobb, sirva néztünk,
Míg a rontó balsors
Karja verte népünk.

Nagy öröme vagy ma
Lángoló szívünknek,
A neved áldott napja
Új diadalünnepe.

5. **Szörényi-Bródy: István, a király (részlet)**

6. Az ünnep csendjében idézem Szent István alakját, komor arcát, gondterhelt homlokát jószágos lelkét, jövőért aggódó szellemét.

Elhatározta, hogy birodalmát beépíti azoknak az országoknak közösségébe, hitébe, szokásaiba, erkölcsébe, melyek közé népe betelepült.

Szeretném vallatóra fogni a történelmet és keresni a nagy Király üzenetét. Imre fiához írott intelmében a gondolatainkba építendő igazságoknak gazdag tárházára letem.

7. Részletek fiához, Imre herceghez írt *intelmeiből*: „ha becsületet akarsz szerezni királyságodnak, szeresd az igaz ítéletet; ha hatalmadban akarod tartani lelkedet, türelmes légy ...”

„az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő.”

„Légy türelmes mindenkihez, nemcsak a hatalmasokhoz, hanem azokhoz, akik nem fének a hatalomhoz. Azután légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felvessen, vagy a balsors letaszítson.”

8. **Jozef Bad'ura: Najdrahšie semienka**

Blúdím v húštine osudu
chodníkmi našich predkov,
pátram po koreňoch,
z ktorých vyrástlo
a rozšírilo sa po svet
tisíce výhonkov.

Hl'adám nit' Ariadny,
nech ma zavedie k semienku,
z ktorého vzišli
a rozmnožili sa záhrady mojich predkov,
pradedov, dedov a starých otcov.

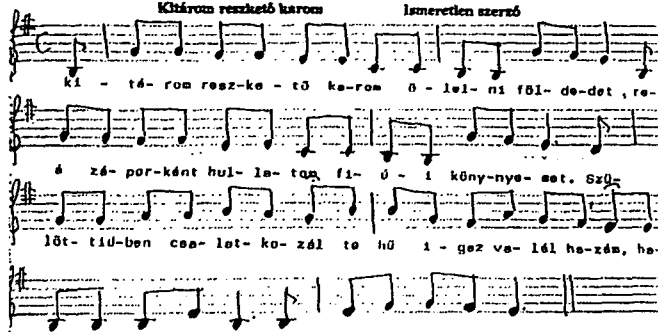
Hl'adám po hrbol'atých cestách
hegajúce sa vozy,
čo nás zo strání a dolín
Fatier, Gerneru a Tatier
priviezli pod večným slnkom
na nové polia.

Vyzývam všetkých
pokrvných príslušníkov
nášho rodného slova,
aby aj v tvrdých hrudách
chránili
tie naše najdahšie semienka.

9. Kitárom reszkető karom

11/5.

Kitárom reszkető karom Ismeretlen szerző

ki - tá - rom resz-ke - tő ka - rom ő - lei - ni föl - de - det , re -
á zá - por - ként hul - la - tog fi - ú - i köny - nye - set. Szű -
lőt - tül - ben cea - let - ko - zál te hű i - gez va - léi ha - zám, ha -
zám, ha - zám, ha - zám. Sze - gény ma - gyar ha - zám.

Hogy álmom csendesebb legyen hazám határin túl,
Maroknyi port viszek velem síromba vánkosul,
Amíg koporsóm eltakar, leszek külhonban is magyar.
Magyar, magyar, magyar.
Külhonban is magyar.

10. Szent István királyt ezer év óta változatlan hittel tiszteli az ország népe, társadalmi és műveltségbeli különbség nélkül. Példátlan jelenség ez. Alig van ezer évvel ezelőtt élt államalapító uralkodó, akit személy szerint ilyen változatlan követekezéssel tisztelne egész népe. Történelmünk elképesztő fordulatai, tragédiái, változásai ellenére Szent István mindig megmaradt jelképnek.

11. Somogyvári Gyula: Új ének Szent István napján

Akik feléd mosolyogva néznek,
erőben, hitben, ifjan, rendületlen:
ez a te néped, glóriás király!

Úgy állsz fölöttünk, mint a szikla szál,
mely fölemelte homlokát az égig,
hogy évezredek során lásson végig,
vajjon az utunk merre kanyarog,
hogy el ne vétsük, éjben, zivatarban,
mert nehéz út ez.
Egyszer sziklakatlan,
majd meg hajnalló, napfényes orom,
rajta veríték s vérhullás a vám
más nemzet százszor összerogyna tán –
de örök út!
S mi járjuk, magyarok,
és megújulunk rajt, a szenvedésben,
száz sebünk van és nem halunk meg mégsem,
mert áll a kőszál, lépteink vigyázza:
Isten vitéze, Isten óriása
s a homloka vak-éjben is ragyog,
hisz koronázzák fénylő csillagok!

12. Szózat

